

А почалось усе зі старенького козатина

Для когось творчість єдина можливість вирватись із полону переобтяжних рутинними справами буднів. А для Тетяни Савочки зі Степанята її доньки-школярки Каті робота, життя і творчість – нероздільні поняття. Позаяк Тетяна Павлівна від природи наділена невичерпною художньою фантазією. Попри все, що випадає на її долю, завжди викроїть хвилику на мистецтво. Її високохудожні вироби з бісеру – справжні шедеври. Вони прикрашають інтер'єри власної оселі, родичів, друзів, колег і знайомих, їх можна побачити і на мистецьких виставах. На запитання, як вдається знаходити час для всього. Тетяна з вогником в очах і завзяттям, відповідає: «Якщо вже щось задумаю, не матиму спокою, доки не вітлю ідею в життя. Бо той, хто справді хоче творити, обов'язково знайде можливість для цього».

А почалось усе зі старенького козатина, вишитого стеклярусом, що з часом потьмянів. Дівчина закінчила школу й мала бути дружкою в сестри на весіллі. Як і більшість її однолітків, раділа. Але, за степанською традицією, потрібно було одягнути козатин. Бажання відновити його було настільки жагучим, що одразу ж перейшла до діла: випорювала нашитий бісер, який залишав за собою оксамитову доріжку, й оздоблювала новими сучасними кольорами. Якщо раніше виріб прикрашали квіти-братики, листочки, то тепер додала маки, волошки. І вийшло дуже гарно. Це було легко, бо юнка ще й дуже любила малювати.

Згодом вийшла заміж, народила сина й доньку. Але майстриня не забула про своє захоплення, хоча на перший план постали дорослі, серйозні турботи. Вирішила спершу продовжити його заради Катрусі та збереження давнього звичаю. Спочатку мама її відмовляла, та коли з'явилися діти, сказала: «Треба навчити і їх, щоб традиція не відходила від нас». Мама Галина Іванівна вміє кроїти й шити. Тож організували свого роду сімейний тандем.

Тетяна Савочка не любить свят, вважає, що вони для лежнів. Бо хоче творити руками диво щодня. Раніше працювала в місцевій фірмі «Глорія», замовляла тканину, бісер. Вишивала й оздоблювала чоловічі й жіночі сорочки, костюми, кофтинки, навіть джинси. Тепер, розповідає жінка, поняття прикладного мистецтва розширила для себе. Вже третій рік працює в Степанському будинку дітей і молоді й навчає йому своїх вихованців. Серед них бісерне рукоділля (і вишивка, і плетіння, і ткацтво), м'яка іграшка, тістопластика (пластилін і солоне тісто). Про майстриню розповідали в телевізійній передачі «Азбука ремесел». Рівняни та гості обласного центру захоплювалися її роботами під час «Виставки одного села», коли селищу виповнилось 1005 років, а сарненці - районної акції «Мистецтво одного села».

Відчуття залишилися незабутні. Як, до слова, і степанські камізьельки Тетяни Савочки - кожна наступна не схожа на попередню.

Останні два роки знайома з Рівного, яка скуповує в майстрів вироби, замовляє їх і в Тетяни Павлівни. Скажімо, костюм, оздоблений її руками, потрапив аж у Норвегію, звідки електронною поштою надіслали жінці подяку. Козатин, спідниця і сорочка - у Сполучені Штати, де живуть американські українці. Та й серед степанців є охочі придбати ексклюзивний одяг. Ним пишаються учасники народного аматорського ансамблю української пісні «Добриця» місце-івого Будинку культури «Мрія».

Біля неї навчається й донька. Ходить до мами на заняття всіх гуртків, любить читати гуморески. Була учасницею літературних і гумористичних конкурсів, присвячених творчості Тараса Шевченка, «Поліські пересмішники». І навіть якщо не перемагає - не розчаровується. Спочатку її однолітки не вірили, що Катя все робить сама, думали, що мама, поки аж переконались на уроках трудового навчання. Дівчинка ж в майбутньому хоче, щоб її захоплення стало професією.

Цінність робіт Тетяни Савочки та її доньки Катерини - у позитивній енергетиці, якою вони щедро наділяють вироби в процесі їх творення. Її часточку залишили і в редакції.

Марія КУЗЬМИЧ